

תאריך : 16.5.2018
בתשובה נא לציין : 31450

בפקס : 02-5305741

לכבוד
אלוף פיקוד מרכז
מפקד כוחות הצבא
בגדה המערבית

שלום רב,

הנדון : הזכות לחיי משפחה של פלסטינים בגדה המערבית

1. הריני לפנות אליך ולבקש לשנות את המדיניות המגבילה, הפוגעת באכזריות וללא הצדקה בזכות לחיי משפחה של פלסטינים הנשואים לזרים והמתגוררים בגדה המערבית יחד עם בני זוגם וילדיהם, ומדיניות ההקפאה לאיחוד משפחות הפוגעת בזכותם של בני משפחה פלסטינים להיות רשומים במרשם האוכלוסין הפלסטיני. כמו כן, נבקשכם להימנע מהאפליה הקיימת ב"נוהל כניסת זרים לשטחי איו"ש", כך שנתני מדינות מוסלמיות, כמו ירדן ומצרים, יוכלו לבקש אשרות שהייה לפי הנוהל לעיל, היות ומדובר במדינות שיש להם יחסים דיפלומטיים עם ישראל; עוד נבקש לחדש מתן רישיונות ביקור לבני זוג זרים בהליך איחוד משפחות.
2. מן המפורסמות היא כי בחירת בן או בת זוג, נישואין וחיים משותפים, הקמת משפחה והבאת ילדים, היא מהחוויות המעצבות את חייו של אדם. המשפחה היא התא הבסיסי והיסודי של האדם והאנושות.
3. במלחמה כבשלום, אנשים נשאים ומולידים ילדים. הצורך במשפחה ובחיים משותפים הם הכוח שמניע את האנושות. הזכות לבחור בן או בת זוג ולהקים תא משפחתי, ולחיות חיים משותפים בביטחון, היא זכות יסוד הן לפי המשפט הבינלאומי והם לפי המשפט הישראלי. לא מדובר כאן בסוגיה שהיא פוליטית או ביטחונית - זו סוגיה אנושית במעלה הראשונה.
4. מאז שנת 1967 ישראל גיבשה מדיניות שרק הלכה והגבילה את הזכות לחיי משפחה של פלסטינים בשטחים הכבושים. במהלך 50 שנות כיבוש נעשו מהלכים של הערמת קשיים פרוצדוראליים ע"י רשויות הצבא הישראלי, אי-מענה לפניות ושנוי תדיר של הנהלים.

הקפאה עמוקה של הליכי איחוד משפחות בשטחים הכבושים

5. ההכרה בקשר הנישואין כמצדיק הכרה בהליך לאיחוד משפחות אמנם עוגנה בהסכמי הביניים ואף הורחבה בהם אל מעבר לתא המשפחתי הגרעיני. כך הסכימו הצדדים בסעיף 28(11) לנספח III, הפרוטוקול בנושאים אזרחיים, בהסכם הביניים הישראלי-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (ווינגטון, 28.9.1995):

[T]he Palestinian side has the right, with the prior approval of Israel, to grant permanent residency in the West Bank and the Gaza Strip to:

a. [...]

b. spouses and children of Palestinian residents, and

c. other persons, for humanitarian reasons, in order to promote and upgrade family reunification.

6. הוראות הסכם הביניים עוגנו בחקיקה של הגדה המערבית באמצעות המנשר בדבר יישום הסכם הביניים (מנשר מס' 7), שהוציא המפקד הצבאי ביום 23.11.1995.

7. אולם על אף הכתוב בהסכם הביניים ועד פרוץ האינתיפאדה השנייה, בחודש ספטמבר 2000, מדינת ישראל המשיכה במדיניותה לפיה בקשות לאיחוד משפחות מאושרות בכפוף למכסה שנתית.

8. עם פרוץ האינתיפאדה השנייה, רשויות הכיבוש הפסיקו לקבל בקשות חדשות לרישיונות ביקור ארוכי טווח ובקשות לאיחוד משפחות מהצד הפלסטיני, והקפיאו את הטיפול בבקשות הקיימות, למעט במקרים יוצאי דופן המוגדרים כמקרים הומניטאריים חריגים.

9. בעקבות ההקפאה העמוקה של הטיפול ושל קבלת בקשות לאיחוד משפחות או לרישיונות ביקור, במהלך שנת 2007 הגיש המוקד להגנת הפרט (להלן: **המוקד**) 47 עתירות לבית המשפט העליון כנגד מדיניות ההקפאה. במסגרת העתירות הללו ביקש המוקד לחדש את הטיפול בבקשות לאיחוד משפחות ולרשום את בני המשפחה, לרבות בני זוג וילדים, במרשם האוכלוסין הפלסטיני; ולטפל בבקשות לרישיונות ביקור.

10. במסגרת העתירות טענו המשיבים כי הנושא של איחוד משפחות בשטחים הוא נושא מדיני, וכי ההקפאה נבעה מניתוק קשרי העבודה בין הצד הישראלי לצד הפלסטיני בעקבות פרוץ האינתיפאדה השנייה. אולם **ועל אף מדיניות ההקפאה**, הסכימו המשיבים בשנת 2008, ובמסגרת העתירות של המוקד להגנת הפרט, לבחון 50,000 בקשות לאיחוד משפחות, במסגרת מה שכונה "מחווה". מהחלטת מדיניות זו ניתן היה ללמוד, וכך גם להקיש לגבי המצב כיום, כי **הצד הישראלי הוא הגורם היחיד המחליט לגבי מדיניות איחוד המשפחות בגדה המערבית**.

11. כל המקרים הפרטניים שנדונו בעתירות המוקד באו על פתרונם במסגרת המחוות. אולם אליה וקוץ בה; ביהמ"ש סירב לדון בסוגיה העקרונית ללא מקרים פרטניים. הוא הסתפק בלרשום לפניו את הודעת העותרים "על כוונת[ם] לשקול הגשת עתירה עקרונית אשר תעמיד את השיטה הנוהגת לגבי איחוד משפחות בשטחים, גם בהינתן ההסדר המדיני הנזכר, ואף שבקשות רבות לאיחוד משפחות נענות במסגרתו". העתירות נמחקו, תוך שכל צד שומר על טענותיו (בג"ץ 3170/07 **דויקאת ואח' נ' מדינת ישראל ואח'** (פורסם בנבו 5.10.2018)).

12. עשור שנים חלף מאז ניתן פסק הדין של בית המשפט העליון, אולם נראה כי הבעיה של בני זוג פלסטינים הנשואים לנתיני מדינות זרות, לא בא על פיתרונו, והמדיניות המתבססת בעיקר על מחוות מדיניות בעינה עומדת.

13. בהקשר זה חשוב לציין כי, מחד, מדינת ישראל מכירה בחלק מהסעיפים מתוך הסכם הביניים כמקור חוקי מחייב, כראות עיניה – למשל בהתעקשות כי רק הצד הפלסטיני יעביר בקשות לאיחוד משפחות לצד הישראלי, היינו שמירה על המצב בו הרשות הפלסטינית היא המתווך בין האוכלוסייה הנכבשת לצד הישראלי – הכוח

הכובש. מדינת ישראל אף הגדילה לעשות ועיגנה זאת בסעיף 1(ב) ל"נוהל טיפול בבקשות לאיחוד משפחות ברש"פ":

במסגרת הסכם הביניים נקבע כי תושב פלסטיני רשאי להגיש בקשה לאיחוד משפחות ברשות הפלסטינית עבור תושב זר על מנת לתת לו מעמד של תושב באזור (ורישומו במרשם האוכלוסין הפלסטיני).

14. מאידך, ישנם סעיפים לא פחות מהותיים (ויש שיאמרו אף יותר) מהם ישראל בוחרת להתעלם; על אף שבהסכם הביניים נקבע כי הצד הישראלי יטפל בבקשות לאיחוד משפחות, וכי קשר הנישואין של בני הזוג כשלעצמו מספיק כדי לאשר בקשת לאיחוד משפחות, מתאם הפעולות בשטחים החליט לחרוג מהכתוב בהסכם הביניים, ללא אישור הצד הפלסטיני, וקבע בסעיף 1(ב) ל"נוהל טיפול בבקשות לאיחוד משפחות ברש"פ, כי אישור הבקשות הוא בהתאם להחלטות הדרג המדיני בישראל:

אישור הבקשה כפוף לאישור ישראל. המדיניות ביחס לבקשות לאחמ"ש נקבעת בהתאם למציאות הביטחונית ולהחלטות הדרג המדיני.

15. במכתבה של עו"ד שרון הואש-איגר לעו"ד אחמד חלאק במסגרת בג"ץ 7576/17, מיום 15.11.2017, נמסר כי בקשות לאיחוד משפחות מאושרות אך ורק במקרים הומניטאריים חריגים, היינו **המדיניות כיום היא מדיניות מצומצמת ביותר**:

[על העותר] לפנות ללא דיחוי לרשות הפלסטינית בבקשה לאיחוד משפחות. ככל שתתקבל בקשה כאמור בצד הישראלי, היא תיבחן לגופה [...] יובהר כבר עתה כי אין באמור כדי לנקוט עמדה ביחס לסיכויי הבקשה, ככל שתועבר, וכן יוער כי **המדיניות הנוהגת היא מצומצמת ומתייחסת לנסיבות ההומניטאריות בלבד**. (בג"ץ DANIELE SPADA 7576/17 נ' מתאם פעולות הממשלה בשטחים) (ההדגשה הוספה).

16. המצב כיום בהקשר זה הוא חמור מכל הבחינות. בידי הצד הישראלי מאות בקשות לאיחוד משפחות אשר הוגשו על ידי הצד הפלסטיני. בקשות אלו אינן מטופלות, ומונחות בצד הישראלי כאבן שאין לה הופכין. כמו כן, הצד הישראלי לא מקבל ולא מטפל בבקשות חדשות מהצד הפלסטיני, למעט בקשות בעלות אופי הומניטארי חריג, כשקשר הנישואין עצמו אינו סיבה מספיקה – מה שלחלוטין מרוקן מתוכן את המשמעות של הזכות לחיי משפחה.

אשרות שהייה בשטחים עם הגבלות קשות, לאזרחי מדינות מובחרות בלבד

17. באותה תקופה, היינו בשנת 2007, בעת שהעתירות של המוקד להגנת הפרט היו תלויות ועומדות, היה לחץ בינלאומי על ישראל לגבי מדיניות הקפאת רישיונות הביקור ואשרות שהייה לזרים, קרובי משפחה של פלסטינים, לרבות בני זוג וילדים. בעקבות זאת פירסם מתאם הפעולות בשטחים נוהל "כניסת זרים לשטחי איו"ש", אשר עודכן באוגוסט 2016.

18. נוהל זה מסדיר את מתן רישיונות הביקור ואת האפשרות להארכת תוקפן. בין היתר נקבע כי בני זוג של פלסטינים, וילדים של פלסטינים עד גיל 16, זכאים לקבל אשרת כניסה לשטחים, ולהאריך אותן עד לתקופה של 27 חודשים במצטבר בלבד. אשרת שהייה מאפשרת אך ורק שהייה בשטחים הכבושים, ללא אפשרות לעבודה בישראל או בשטחים. כמו כן, האשרה אינה מאפשרת לאותם אזרחים זרים להיכנס אל ישראל או לצאת דרך נתב"ג. האשרה שניתנת היא אשרת שהייה חד פעמית, להבדיל מאשרת שהייה רב פעמית, כך שבכל כניסה הנתין הזר חייב לקבל אשרת שהייה חדשה. בדרך זו עניינו של בן הזוג הזר נבחן מחדש בכל פעם, כך שהחשש למניעת כניסה לשטחים ולחזרה לחיק המשפחה מרחף באופן תמידי.

19. יצוין, כי לאחרונה ישנה מדיניות הקשחה במתן אשרות שהייה לזרים לפי אותו נוהל. ההקשחה האמורה באה לידי ביטוי בכך שאשרת השהייה ניתנת עתה לתקופות קצרות יותר, בין שלושה חודשים לששה חודשים בלבד. כל בקשה לחידוש האשרה מחייבת תשלום דמי טיפול בסכומים גבוהים. כמו כן, היו מקרים בהם בן הזוג הזר התבקש להפקיד ערובה שהגיעה בחלק מהמקרים עד 50,000 ₪, כדי להבטיח את יציאתו מהשטחים.

20. חשוב להדגיש בהקשר זה כי הנוהל של "כניסת זרים לשטחי איו"ש" חל רק על אזרחי מדינות שיש להן יחסים דיפלומטיים עם ישראל. ללא סיבה נראית לעין, ועל אף הסכמי השלום שנחתמו בינן לבין מדינת ישראל, אזרחי מצרים וירדן, כמו גם עוד מדינות מוסלמיות כפי שמפורט בנספח א' לנוהל, נתונים למרותו של נוהל אחר לחלוטין.

21. נתיני אותן מדינות המוחרגות מנוהל כניסת זרים לשטחי איו"ש, כולל ירדנים ומצרים כאמור, או מדינות שאין להם יחסים דיפלומטיים עם ישראל, מופנים לנוהל אחר מצומצם, מסורבל ונוקשה שנקרא "נוהל הנפקת רישיונות ביקור זרים ברשות הפלס"י", מספטמבר 2016. לפי אותו נוהל:

א. כניסת תושבים זרים לאיו"ש באמצעות רישיון ביקור תתאפשר על פי בקשה מטעם הרשות הפלסטינית.

ב. רישיונות ביקור יאושרו במקרים הומניטאריים וחריגים בלבד.

22. כלומר, לא זו בלבד שלא מאושרות בקשות לאיחוד משפחות עבור נתיני המדינות המנויות בתוספת, אלא אף בקשות פשוטות, לאשרות שהייה קצרות מועד, נתקלות בקיר אטום. אף נוהל זה אינו מחשיב קשר של בני זוג כמקרה הומניטארי שמחייב מתן רישיון ביקור. ההיפך הוא הנכון; בקשה של בן זוג תידחה לרוב בשל "חשש להשתקעות באזור" (סעיף 6(ג)(1) לנוהל). כמו כן, הנוהל מאפשר שהייה של שלושה חודשים בלבד בשטחים, ללא אפשרות להארכת תוקף הרישיון, למעט במקרים הומניטאריים חריגים.

23. ברור כי אין בנוהל זה כדי לתת מענה לבני זוג, במיוחד אזרחי מדינות ירדן ומצרים, או מדינות אחרות שאין למדינת ישראל יחסים דיפלומטיים איתם.

פסלות המדיניות – מדיניות לא חוקית וגזענית

24. שלושת הנהלים לעיל, כאשר בוחנים אותם יחד, מונעים באופן מוחלט כל אפשרות של בן הזוג הזר לקבל מעמד של תושב בשטחים הכבושים ולהירשם במרשם האוכלוסין הפלסטיני.

25. במקרה הטוב, מאפשרים הנהלים לאזרחי מדינות זרות שיש להם יחסים דיפלומטיים עם מדינת ישראל לשהות לתקופות קצרות באמצעות אשרה, ללא אפשרות עבודה וללא וודאות או הבטחה שלטונית להמשך החיים המשותפים בשטחים.

26. לאזרחי מדינות אחרות אין כל אפשרות לקיים חיי משפחה בשטחים. בני הזוג יעמדו בשאלה קשה של חיים מחוץ לשטחים או המשך חיים בשטחים ללא רישיון ביקור, מאחר שאין כל אפשרות לחידוש או הנפקת רישיון כזה.

27. לאורך השנים מדינת ישראל לא השמיעה כל טיעון מהותי או כל סיבה משכנעת שיש בהם כדי להסביר מדוע אינה בוחנת ומאשרת בקשות לאיחוד משפחות של פלסטינים עם זרים. מדינת ישראל ורשויות הכיבוש משתמשות בזכות לחיי משפחה כקלף מיקוח לרווחים פוליטיים עתידיים. כיום הזכות לחיי משפחה תלויה במחווה מצומצמות בלבד שישראל מחליטה עליהם, וזאת בניגוד לאמור בהסכם הביניים.

28. בבסיס מדיניות ההקפאה רבת השנים, ומדיניות המחוות המדיניות, אין כל נימוק ביטחוני. דברים אלו מקבלים משנה תוקף, היות ואותם אזרחים זרים היו יכולים להיות אזרחי מדינת ישראל בהליך איחוד משפחות אילו בחרו להתחנך עם אזרח או תושב ישראלי.

29. עולה חשש כבד כי בבסיס המדיניות עומדים שיקולים דמוגרפיים-גזעניים. הרי ממה נפשך; מצד אחד ממשיכה ישראל לעודד אזרחים ישראליים להתגורר בשטחים הכבושים, בהתנחלויות. מצד שני, במדיניותה הדראקונית, האוסרת על הליכים לאיחוד משפחות עם זרים בשטחים, היא דוחפת את התושבים המוגנים הנשואים לאזרחים זרים להגר מארצם ולחיות בחו"ל. בנוסף, המדיניות הקיימת מענישה באופן קולקטיבי את תושבי השטחים ובני זוגם, על ידי סגירת מעברי הגבול בפני אזרחי מדינות זרות כמו ירדן ומצרים, שעבורם אף לא קיימת אפשרות לקבלת רישיון ביקור בשטחים עצמם. מדיניות זו מבודדת את השטחים בהם חיים פלסטינים מהעולם ותורמת למשבר הומניטארי ופגיעה מכוונת בתושבים המוגנים.

30. מדיניות זו היא בלתי חוקית וגורפת. מדיניות זו אין לה כל הצדקה. המדיניות פוגעת באופן קשה ביותר ובלתי מידתי בזכות לחיי משפחה ובעיקרון טובת הילד.

31. הן המשפט הישראלי, הן המשפט הבינלאומי מכירים בזכות לחיי משפחה וזכויות הילד.

32. בית המשפט העליון, בדעת רוב, הכיר יותר מפעם בזכות לחיי משפחה כזכות חוקתית הנגזרת זכות היסוד לכבוד. בית המשפט הכיר בזכותו של האדם לחיים משותפים עם בן זוגו וילדיו במקום מגוריו כחלק מזכותו של האדם לחיי משפחה, גם במציאות ביטחונית קשה.

33. בית המשפט העליון הדגיש לא אחת את חשיבותו של התא המשפחתי ואת החובה המוטלת על המדינה לאפשר ניהול תא משפחתי תקין. יפים לענייננו דבריה של כבי' השופטת ארבל בעניין גלאון בעתירות שהוגשו כנגד חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003:

המשפחה היא "הרכיב המולקולרי" שהוא תנאי בלעדיו אין לקיומה של חברה. מעצם טיבו של התא המשפחתי, וכמתחייב מעקרונות היסוד של שיטתנו, ברי כי **הזכות לחיי משפחה אינה מוגבלת אך לחופש הבחירה בבן או בת זוג אלא היא כוללת גם את היכולת לנהל חיי משפחה יחד**. ישראל, בדומה למדינות דמוקרטיות אחרות בעולם, מחויבת להגנה על התא המשפחתי בתחומה בכפוף לסייגים מתחייבים. (בג"ץ 466/07 גלאון נ' היועץ המשפטי לממשלה, סה(2) 44, פסקה 8 לפסק דינה של השופטת ארבל (2012)); ההדגשה הוספה ע"י הח"מ).

34. כך גם בעניין עדאלה, הנשיא (בדימוס) ברק פסק:

הזכות לחיי המשפחה אינה מתמצית בזכות להינשא ולהוליד ילדים. **הזכות לחיי משפחה משמעותה גם הזכות לחיי משפחה משותפים**. זו זכותו של בן הזוג הישראלי לקיים את חיי משפחתו בישראל. **זכות זו נפגעת אם אין מאפשרים לבן הזוג הישראלית לחיות חיי משפחה בישראל עם בן הזוג הזר. בכך נכפית עליו הבחירה בין הגירה מחוץ לישראל לבין ניתוק מבן זוגו**. (בג"ץ 7052/03 עדאלה ואח' נ' שר הפנים ואח', פ"ד סא(2) 202, פס" 27 (2006). (ראו גם פסקאות 46 ו-52 לפסק דינו של הנשיא (כתוארו אז) ברק; פסקאות 16-18 לפסק דינו של השופט גיבוראן; ופיסקה 4 לפסק דינה של השופטת חיות).

35. במסגרת פרשת סטמקה, כבוד השופט חשין ז"ל עמד על מדיניות משרד הפנים בהליך לאיחוד משפחות בישראל עם בן זוג זר, והכיר אז בזכות לחיי משפחה כזכות יסוד, ובחובתה של מדינת ישראל להגן על אותה זכות מכוח הדין הישראלי והאמנות הבינלאומיות שישראל צד להן:

מדינת ישראל מכירה בזכותו של האזרח לבור לו בן-זוג כרצונו ולהקים עימו משפחה בישראל. ישראל מחוייבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בינלאומיות ... והגם שאמנות אלו אינן מחייבות מדיניות זו-או-אחרת בנושא של איחוד משפחות, הכירה ישראל - הכירה ומכירה היא - בחובתה לספק הגנה לתא המשפחתי גם על דרך מתן היתרים לאיחוד משפחות. כך סיפחה עצמה ישראל לנאורות שבמדינות, אותן מדינות המכירות - בכפוף לסייגים של ביטחון המדינה, שלום הציבור ורווחת-הציבור - בזכותם של בני-משפחה לחיות בצוותא-חדא בטריטוריה שיבחרו בה" (בג"ץ 3648/97 סטמקה נ' שר הפנים, פ"ד נג(2) 787, 728 (1998)).

36. בנוסף, מחויב המפקד הצבאי לפעול לפי המשפט הבינלאומי ההומניטארי, היות והוא נציגה של המעצמה הכובשת. בהתאם לתקנה 43 לתקנת לתקנות האג - 1907, המפקד הצבאי מחויב להבטיח סדר וחיים ציבוריים תקינים בשטח הנתון למרותו. ובאותה נשימה הוא חייב "לכבד את כבוד המשפחה וזכויותיה" (תקנה 46 לתקנות האג).

37. המפקד הצבאי לא רק מופקד על ענייני ביטחון אלא גם על תחומי החיים השונים שחיי אדם קשורים אליהם, חברתית כלכלית, חינוכית סוציאלית ועוד (ראו בג"ץ 393/82 ג'מעית אסכאן אלמעלמון אתואניה אלמחדודה אלמסאוליה נ' מפקד צה"ל באזור יהודה ושומרון ואח' פ"ד לז(4) 795, 785 (1983)). כמו כן, המפקד הצבאי צריך להיות קשוב לצרכיה המשתנים האוכלוסייה הנתונה למרותו, והוא חייב לשרת אותם בהתאם לאותם צרכים ולשים במוקד את טובת אותה אוכלוסייה לצד הצרכים ביטחוניים (ראו ג'מעית אסכאן, 803).

38. כמו כן, המפקד הצבאי מחויב לפעול בהתאם למשפט הבינלאומי לזכויות האדם. בראש וראשונה אמנת האו"ם בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות ובדבר זכויות חברתיות וכלכליות והאמנה בדבר זכויות הילד, וזאת בהתאם לחוות הדעת הבינלאומית לצדק בהאג בעניין גדר ההפרדה בשטחים מיום 9.7.2004, לפיה אמנות שישראל חתמה ואישררה יש להם תחולה בשטחים הכבושים. לפי אותן אמנות מדינת ישראל חייבת לשמור על חיי המשפחה וחיהם של הילדים וזכותם לגדול בחיק הוריהם, על מדינת ישראל להגן על קיומו והמשכיותו של התא המשפחתי.

39. לאור האמור לעיל אנו מבקשים:

- א. להנהיג בדחיפות מדיניות לפיה קשר זוגי מהווה קריטריון מספיק לאיחוד משפחות בשטחים ולרישום בן הזוג הזר במרשם האוכלוסין הפלסטיני.
- ב. לטפל באופן מידי בבקשות לאיחוד משפחות שהועברו על ידי הרשות הפלסטינית לצד הישראלי.
- ג. לקבל בקשות חדשות לאיחוד משפחות ולקבלת מעמד בשטחים מהצד הפלסטיני ולטפל בהן.
- ד. לבטל את האפליה הבלתי מוצדקת בנוהל "כניסת זרים לשטחי איו"ש" לפיה הנוהל לא חל על מדינות מוסלמיות המפורטות בנספח א, לרבות מדינות כמו מצריים וירדן שלישראל יש הסכמי שלום איתן ויחסים דיפלומטיים.

ה. לחדש מתן רישיונות ביקור ארוכי טווח לאזרחים זרים בשטחים כשקשר הנישואין הוא סיבה מספקת למתן הרישיון.

40. לבסוף נציין, כי אין ספק כי שינוי המדיניות הקיימת יביא לשיפור והקלה בחיי היומיום של הרבה תושבים פלסטינים ויגן על הזכות לחיי משפחה, ללא מחיר ביטחוני כלשהו.

בכבוד רב,

עביר ג'ובראן-דכוור
עורכת דין

מכתב דומה נשלח:
שר הביטחון
מתאם הפעולות בשטחים